

Tal dia
com
avui fa...

1 any Balanç agredolç
53.660 persones majors de 65 anys van ser víctimes d'un fet delictiu el 2014 a Catalunya, una tendència que va en augment.

10 anys Crèdits ràpids
El Banc d'Espanya alerta per la proliferació dels crèdits ràpids i demana als clients que vigilin les condicions dels productes amb interessos atractius.

20 anys Pacte d'estat
El líder del Partit Popular, José María Aznar, fa seva la proposta de Joaquim Molins i demana un pacte d'estat al del PSOE, Felipe González.

Full de ruta

Odei A.-Etxearte

Crisis, en plural

Mentre la casa reial s'esforça a aclarir que el "compi yogui" de Leticia ja no és amic dels reis, i la premsa internacional, com ara *The Guardian*, veu la monarquia arrossegada, literalment, en l'escàndol de les targetes *black* de Caja Madrid i Bankia per la conversa publicada per *Diario.es*, el Congrés continua immers en el caos de la investidura impossible. L'aritmètica és tossuda, i la crisi del bipartidisme ha deixat un escenari parlamentari que sembla incompatible amb les regles pràctiques de la matemàtica. La comprensió expressada per Leticia a l'empresari Javier López Madrid remata la inconsistència dels arguments de la defensa de la infanta Cristina amb el cas Nóos, almenys de cara a l'opinió pública, que també és on es guanyen els judicis, més enllà de les condemnes o les absolucions dels tribunals. Leticia, com la infanta, no en devia saber res. La confiança en el marit o en el company de ioga, l'amor i l'amistat privilegiada, estan per sobre de tot.

L'Estat espanyol viu una crisi profunda de projecte de futur. El procés difícilment podrà aprofitar-la mentre en visqui una de pròpia

Doble caos. El polític, per l'interinatge de Mariano Rajoy i les dificultats per formar un govern mínimament estable. L'institucional, sobre la reial institució de l'Estat, sagrada i absolutament impenetrable fins fa quatre dies. I una incògnita: l'esdevenir del procés. La direcció de CDC ha emprès un gir per recuperar la bandera del referèndum i per readaptar el full de ruta a la realitat, i és que l'independentisme no va superar el 50% dels vots el 9-N, i això fa difícilment viable la via unilateral. ERC, de moment, guarda silenci, i l'executiu de Carles Puigdemont manté un calendari de setze mesos, amb el suport d'una CUP també sotmesa a les complicacions dels equilibris interns. Artur Mas ja ha advertit que no es podrà proclamar la independència en aquest termini. Pensar-ho, va dir, seria posar un "deure" a l'executiu que no podrà complir. L'Estat viu una crisi profunda de projecte de futur. El procés difícilment podrà aprofitar-la mentre en visqui una de pròpia.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

El descrèdit de la realitat

Un dels més grans pensadors del segle XX va néixer al País Valencià. I, si específic més, diré que el seu bressol es troba a Sueca. Un dia hi aniré a homenatjar Joan Fuster. Serà un pelegrinatge en tota regla, a peu i sud enllà, com antany era costum en els romiatges medievals, sense previsió clara del retorn i, com a l'ofici de viure, sense cap més condicionant que no sigui una fita ben marcada.

PERQUÈ VIURE ÉS UN VIATGE, però mai una pèrdua de temps. Tot, poc o molt, té el seu sentit. Ja ho va dir el nostre homenot: "No acceptes la derrota fins que no trobes que en sortiràs guanyant." Per això mateix, se'm fa inversemblant la crítica esbiaixada a què el va sotmetre un *maître à penser* com Valentí Puig, tot i que tal vegada no podia ser altrament si hom té en consideració la distància existent entre la puça i l'elefant. *Nulla Ethica sine Aesthetica*.

AL CAPDAVALL, UNA DE LES PRINCIPALS contribucions fusterianes es dona dins l'esfera de l'estètica a partir del seu *El descrèdit de la realitat*. A les facultats de belles arts hauria de ser lectura imperativa si

encara hi ha la voluntat –i això és demanar molt– d'exigir a l'alumnat mantenir una obertura vers la tradició assagística en català. I que la vida, abans d'hora, no els derroti abans de començar a jugar la partida de la llengua.

AFIRMO QUE, EN EL CAMP DE L'ESTÈTICA, és on es juga el partit que avui té lloc en espais com la política. Encara més: l'estètica, amb la bellesa i la idea de veritat illurs respectius pols oposats, la lletjor i la mentida, té una relació directa amb la *res publica*. Una relació que, en veritat, pot esdevenir la clau de volta a una crisi de valors que està marcant a fons la nostra època. I és que entre ser

amoral –o sigui un cínic– i un immoral, no cal pas triar si no és a la força.

CONVÉ, DONCS, TENIR CONSCIÈNCIA d'un mateix i conèixer el context. Fuster bé que ho sabia, tal com es desprèn de la lectura del primer capítol a *El descrèdit de la realitat*, quan afirma que "cada temps té una voluntat d'art". Ras i curt: cada període viu segons una "resistència ètica" que obstaculitza les capacitats de transformació política de l'art. Per això mateix, l'art sempre ha estat en l'avantguarda a l'hora de fer miques els fonaments morals de cada moment històric. El problema és que en ple declivi de la modernitat l'art ha mort i l'estètica campa abandonada a la seva sort. No hi ha causa ni horitzó per la senzilla raó que no hi ha temps: l'època de la premsa imposa la seva dictadura a la voluntat. Fuster, en citar *Le Vite de Vasari*, ens recorda que a Florència "va nàixer un infant de geni meravellós, que sabia dibuixar una ovella al natural." Avui, res ja no pot sorprendre'ns, i la indiferència al dolor globalitzat respon a l'anestèsia del nostre judici estètic. Per cert, l'infant era Giotto. Qui, avui, sent una sincera reverència cap al mestre i llur obra?

“Convé tenir consciència d'un mateix i conèixer el context

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Cap retallada no és justa

■ Fa anys que els polítics decideixen en matèria sanitària d'una forma més ideològica que tècnica. En Boi Ruiz retalla tarifes i activitat als centres SISCAT i castigà els centres de l'ICS. En Toni Comín comença retallant el nombre de centres que donen assistència pública al SISCAT. Això pot perjudicar els professionals dels dos centres afectats. També els usuaris, ara desinformats sobre com es mantindrà el seu seguiment. Desconcerta els centres públics que sembla que rebran aquesta activitat sense saber si se'ls incrementarà el seu pressupost. Hauran de fer més amb els mateixos recursos.

Cada vegada que el Departament de Salut reordena l'activitat assistencial perdem pressupost i llocs de treball pel camí. Sr. Comín, la forma de garantir una sanitària

com la que va dir al Parlament que busca, és dotant-la d'un pressupost adequat als serveis. Qualsevol altra decisió és generar debats estèrils que perjudiquen els usuaris i els professionals.

MARISA UZCUDUN GÓMEZ,
delegada del Sindicat
d'Infermeria SATSE
Barcelona

La nova tendència del mal gust

■ És el mal gust la nova tendència? S'han oblidat les formes i la bona educació? Mirant anuncis de feina últimament m'ha cridat l'atenció una nova tendència en els requisits que les empreses demanen als seus candidats. No es demanen més idiomes o domini de noves tecnologies, sinó bona presència i higiene. Que potser això no es una qualitat bàsica de tota persona, més encara tractant-se

d'una primera entrevista de feina? Només cal sortir al carrer per comprovar que el mal gust s'ha apoderat de la gent, que sembla no saber arreglar-se per sortir de casa. Combinacions estridents i desagradables, roba en mal estat i, cada cop més sovint, cabells bruts i mal pentinats... Però aquesta tendència no només afecta el ciutadà de carrer. Només cal mirar les noves cares de la política per adonar-se que la imatge informal i desarreglada s'apodera dels nostres *representants*.

D'una banda la publicitat i els mitjans ens bombardegen diàriament amb ideals de bellesa i culte a la imatge (gairebé) impossibles d'assolir. Però sembla que al carrer ja no es dona valor a la bona imatge ni a l'estima a un mateix. Hi ha gent que sembla que hagi agafat quatre peces a les palpenes i hagi marxat de casa corrents. On han quedat les bones formes?

Per què s'ha perdut el gust per vestir i el saber estar? Pot semblar una frivolitat, però la imatge que projectem és la nostra carta de presentació al món. I tal i com va dir Harry Winston, "miraran, fes que valgui la pena".

SARA CULUBRET
Barcelona

Desemascarar el masclisme

■ El Dia de la Dona ERC va penjar un vídeo a les xarxes socials on es feien preguntes tòpiques a l'Alfred Bosch. El vídeo volia denunciar el dia a dia que moltes dones patim i les preguntes absurdes a què hem de respondre pel simple fet de ser dones. Moltes gràcies per denunciar una situació que és lamentable! Cal que treballem les dones però sobretot els homes per posar fi a aquestes situacions.

GEMMA MIQUEL
Barcelona